HARLEQUIN

HISTORICKÁ ROMANCE

LARA TEMPLEOVÁ

Nevhodný slib

Lara Templeová

NEVHODNÝ SLIB

Překlad

Lucie Silvová

Milá čtenářko,

nemusíme chodit pro příklad ani do minulosti, stává se to totiž v každé době, že láska někdy udělá z muže pěkného blázna. Ostatně sousloví zamilovaný blázen vypovídá jasně: zamilovaný člověk ztrácí kontakt s realitou, je posedlý objektem své touhy a málokdy se chová rozumně. Toto všechno postihlo válečného hrdinu, úctyhodného plukovníka Fairfaxe v příběhu Skandál sezony*, když začal pronásledovat slečnu Furnivalovou…*

V druhé povídce s názvem Nevhodný slib *můžete sledovat třetího ze sourozenců Sinclairových, lady Samanthu na její cestě do exotického Egypta. V této zemi prožila mnoho krásných dobrodružství se svými bratry a přítelem Edgem, nyní lordem Edwardem Edgertonem, a všichni doufají, že se tam opět uzdraví i její zraněné srdce. Opětovné setkání s dávným přítelem je velkou nadějí pro oba…*

S láskou
Váš Harlequin

Lara Templeová

NEVHODNÝ SLIB

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
The Lord's Inconvenient Vow

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollins*Publishers*, 2019

Překlad:
Lucie Silvová

Odpovědný redaktor:
Bohdana Hyťhová

© 2019 by Ilana Treston
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o., Warszawa 2023
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Historická romance jsou ochranné známky, jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A. Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-276-8986-3 (EPUB)
ISBN: 978-83-276-8987-0 (MOBI)
ISBN: 978-83-276-8988-7 (PDF)

PROLOG

„Skryté město není ve skutečnosti neviditelné, Gabrieli. Jen většina lidí je slepá k tomu, co ohrožuje jejich svět. Mají pak snazší život.“

Královna víl,
Pouštní chlapec, Kniha první

Katara, Egypt – 1814

„Pro všechno na světě, lady Samantho, pojď dolů, než spadneš.“

„Jdi pryč, ty odtažitý lorde Edgei!“

„Přestaň mi tak říkat!“

„No jo, mamá mě napomínala, že ti nemám říkat Edgei, když už je mi osmnáct, protože se to nehodí. Ale já tě odmítám oslovovat lorde Edwarde Edgertone. To je ještě upjatější, než jsi ty sám.“

Vybuchl smíchy. Málokdy se spontánně zasmál, proto ji vždycky překvapilo, jak mu to změní rysy v obličeji. Ostré linky kolem úst a mezi příliš přísným obočím se najednou rozvolnily do měkkých arabesek. Jindy vypadá až příliš dospěle se zelenošedýma očima a vlasy tmavými jako mají její benátští bratranci. Ale třeba za to může jen úporná snaha oblékat se formálně i ve vedru egyptské pouště.

Vedle něj vypadali její bratři jako pohané nebo oživlí bohové z reliéfů na zdech chrámů, kde Huxley,

bratranec její matky, trávil dlouhé hodiny prací s Poppym, Edgeovým strýcem. Když se ti dva dostali do debaty o historických souvislostech, vše ostatní nebylo ani trochu zajímavé.

Přestal se smát a zamračil se dost hrozivě, snad aby vykompenzoval ten okamžik veselí.

„Vždyť nemáš ani nejmenší tušení, co to slovo znamená."

„Ale ano, vím to celkem dobře, znamená to: ani trochu se nevěnovat něčemu zábavnému."

„Ne, znamená to prokazovat úctu, a tudíž že se nešplhá po starodávných památkách."

„Tahle sfinga přežila dva tisíce let, jistě přežije i mě."

„To není sfinga, ale beran a Poppy říká, že je minimálně tři tisíce let starý, což má podloženo… no tím tě nebudu zatěžovat. V každém případě by neměl být nedůstojně týrán tím, že na něj někdo leze. A ještě k tomu bosky. Jednou šlápneš na škorpióna a bude po tobě."

„Povoluji ti zatančit veselý taneček na mém hrobě, pichlavý lorde Dikobrazi." Ignoroval poslední narážku na svoje chování.

„Nebuď hloupá, Sam. A vůbec, tance jakéhokoliv druhu nesnáším. A proč jsi vlastně vylezla tam nahoru?"

„Pojď a podívej se."

Otočila se a vyčkávala. Věděla, že je sice stejný suchar jako vysušená mumie, ale zároveň zdědil po svém strýci velkou zvědavost. V duchu si říkala, zda si uvědomil, že ji oslovuje Sam jako kdysi. Asi ne.

Trvalo to asi pět minut, než zaslechla škrábání podrážek a mumlání nadávek. Patrně říkal něco o „spratkovi" nebo co. Přestože byl dobrým přítelem Lucase i Chasea, nikdy se neúčastnil jejich soutěží v nadávání. Teta se strýcem ho vzali do Egypta už v pouhých šesti letech, proto mluvil egyptskou arabštinou lépe než kdokoliv z nich, ale nikdy nepodlehl Lucasově a Chaseově

zábavě mámit z místních barvité nadávky. Alespoň se o tom nedozvěděla. Vlastně se někdy divila, jak může být blízkým přítelem jejích dvou bratrů.

Stín padl na její skicář, ale bylo ticho. Obrátila se, ale viděla jen temný stín ve sluneční svatozáři.

„Není to špatné, zlepšuješ se."

Pokušení nakopnout ho do holeně a srazit dolů z té sfingy… vlastně berana… bylo obrovské, ale odolala. Je to pravda. Už je jí osmnáct a je na čase, aby přestala s takovými dětskými půtkami. Usmála se příjemné představě, jak se kutálí dolů, ale když mu odpověděla, zněl její hlas velmi důstojně.

„Strýček Huxley si myslí, že mám nadání, někteří ze Sinclairů prý dostali do vínku umělecké vlohy. Třeba teta Celia."

Schválně zmínila jméno tety Celie, protože čekala, že se okamžitě naježí a ohradí. Ale skandál lady Stantonové, když utekla se špiónem i následná smrt jich obou bylo pro něj asi příliš nevhodné téma. Jen seděl a mlčel.

„Můžu?"

„Sednout si? To samozřejmě můžeš. Tohle přece není můj beran."

„Ne, myslím, jestli si můžu prohlédnout, co kreslíš?"

Vzal do rukou její skicář se stejnou opatrností, s jakou zacházel se střepy, které jeho strýc vykopal. Snažila se zůstat v klidu a nekroutit se studem, když si prohlížel skici nástěnných maleb z chrámu a jednu skicu pohřební nádoby, která měla na sobě hlavu Bastet, kočičího božstva.

„Máš dobré oko pro detail, nevidím jedinou chybu. Zvláštní."

Zaskřípala zuby, ale když se na něj podívala, viděla zvednutý koutek jeho úst do úsměvu a trochu se uklidnila. Nikdy si nebyla jista, kdy vypluje na povrch jeho prazvláštní smysl pro humor. Už málem zapomněla, že pod žulovou skořápkou se skrýval jiný Edge, bezmezně

ohleduplný k Poppymu i Janet i k její matce. Vždycky ho podezřívala, že se v duchu směje, i když navenek budil zdání, že ji peskuje.

„Je to zábavné? Nesmál by ses, kdybys věděl, jak blízko jsi měl k tomu, že spadneš dolů na zadek.

Zamračil se.

„To není slovo, které bys měla používat ve společnosti."

„Myslíš zadek? To je úplně nevinné slovo."

„Slovo může být nevinné, ale jeho… jakou vyvolá představu…"

„Tvého pozadí?"

„Sam! Dospěješ vůbec někdy?"

„Já *jsem* dospělá. Za několik měsíců budu představena v benátské společnosti, nacpou mě do volánkových šatiček a budu se muset chovat jako připitomělý debílek. Ale ještě tam nejsem, a proto nevidím nic špatného na tom, když mluvím, jak mi zobák narostl. Ty, Lucas i Chase tak mluvíte pořád. Dobře si vzpomínám, jak jste probírali postavu jedné tanečnice *ghawazi,* a to do nejmenších detailů."

Zaúpěl. „Ty jsi fakt nemožná!"

„A ty jsi tuhý, zkostnatělý a úplně nezáživný patron, který je naložený jako okurka do octa."

„Ani v nejmenším. A beru to jako osobní urážku."

Nemohla si pomoct a musela se zasmát. Nějak se mu vždycky podařilo podtrhnout jí ten kobereček zlosti pod nohama.

„Ano? Dáváš přednost tomu být velký suchar před tím malým?"

„Ano, mám-li být velký, tak alespoň v něčem."

Zavrtěla se, aby se na něj mohla podívat zpříma, zaclonila si oči před sluncem.

„Ty chceš v něčem vyniknout Edgei?"

„Copak si něco takového nepřeje každý?"

„Já nevím. Možná ano v nějakém obecném slova smyslu, ale konkrétně asi ne, protože pak by bylo třeba

do toho vložit nějaké úsilí. A v čem chceš vyniknout, Edgei?“

Dokonce i v prudkém slunci a pod opálenou pokožkou zaznamenala, že se začíná lehce červenat. Hnul se, jako by hodlal ze sochy sklouznout dolů a ona ho chytila za rukáv.

„Počkej, pokud o tom nechceš mluvit, nebudu naléhat. A jak jsi na tom s paží? Už je to lepší?“

Zakroutil levým ramenem.

„Je to lepší. Ale stejně bylo k vzteku, že jsem byl vyřazen z boje ještě, než Napoleon abdikoval. Máš nějaké zprávy od Lucase nebo Chasea?“

„Poslali vzkaz, že zůstanou ve Francii. Má to něco společného se strýcem. Neviděla jsem je… no velmi dlouho.“

Sepjala ruce k sobě, aby neviděl, jak se jí třesou. Stěhovala se často, což v praxi znamenalo, že její domov tvořila její rodina: Lucas, Chase a matka v nejužším kruhu, strýček Huxley a Carmichaelovi hned v dalším pořadí. A potom Edge. Kromě nich neměla žádný domov, nikde žádné kořeny, žádnou kotvu. Kdyby se něco mělo stát Lucasovi nebo Chaseovi… to by bylo k neunesení.

„Stýská se mi po nich,“ vyhrkla. „I když válka skončila, je všechno tak nejisté. Mohou i teď přijít o život a já se to dozvím až za dlouhé týdny.“

Položil svoje pevné a teplé ruce na ty její, ale nesnažil se jí její obavy nijak vyvrátit, ani jí pro uklidnění zalhat, to nebyl jeho styl. Když si s ním povídala, připadalo jí, jako by připlula na ostrov chráněný velmi bdělými strážci, a proto je velmi náročné se na něj dostat. Asi to bylo tím, že už od šesti let žil s Carmichaelovými. Nikdy se ho neodvážila zeptat, proč žil s nimi, a ne u svých rodičů. Jen věděla, že Poppy i Janet ho hluboce a bezpodmínečně milují a vždycky mu svoji lásku neúnavně dávají najevo, dělali to i teď, když už byl dospělý. Plakali štěstím, když přijel. I Huxley a její matka

vypadali dojatě. Vlastně jen Edge zachoval naprosto nehybnou tvář při tom setkání, i když jí připadalo, že vypadá jinak, než jak si ho pamatovala. Ale možná byla jiná *ona*, dospělá. Sama si to nechtěla připustit, ale všichni ji ujišťovali, že už je dospělá.

Odolávala touze opřít se o něho a vstřebat jeho sílu, přitom hledala slova, nevěděla co říct.

„Chtěla bych zase jednou vidět Londýn. Moje matka přísahala, že se tam nikdy nevrátí, proto jsem tam od dětství nebyla. Viděl jsi Britské muzeum? To bude první místo, kam půjdu, jestli se tam někdy vrátím."

Odtáhl svoje ruce a objal si pažemi kolena.

„Jednou se tam určitě podíváš. Rozhodnutí matky nevrátit se tam po skandálu s tvým otcem je jen její, Sam, pro tebe neplatí. Podle Poppyho a Huxleyho slov, byl tvůj otec dobrý člověk, udělal jen chybu, že nebyl se svojí rodinou."

„Nelakuješ pravdu trochu na růžovo, Edgei? Aférka se zasnoubenou ženou a souboj s podvedeným snoubencem je trošku vážnější pochybení," poznamenala ironicky.

„Ano, ale je smutné, když si lidé o jinak dobrém člověku pamatují jen to nejhorší. A pro tebe platí, že smrt tvého otce nijak neovlivňuje tvůj život."

„Podle názoru společnosti ale ano."

Podíval se kamsi na obzor, jeho hlas se opět proměnil, tentokrát byl daleko přísnější a ani trochu váhavý. „Společnost se chová zvláštně. Jednotliví lidé… každý zvlášť… můžou být příjemní, ale když se dají dohromady… chovají se jako mýtická mnohohlavá bestie střežící království, vyniká podezřívavostí a jásá, když člověk neuspěje v řešení hádanky, jak se dostat dovnitř."

Otočila se k němu a zvědavost překonala bolest.

„Klevetili o tobě, když ses vrátil do Londýna, Edgei?"

„Pomluvy se objeví vždycky."

„Ale ty jsi přece dokonalý," vyhrkla, a než se začal

smát, zrudla jako zapadající slunce a rozpálila se jako núbijská poušť v poledne.

„Nemyslela jsem to tak, že ty sám jsi *dokonalý*…“ opravovala se rozzlobeně.

„Já ti rozumím.“ Pořád se smál. „Chtěla jsi říct, že jsem tak nudný, až není o čem klevetit.“

„Ani tohle jsem neměla na mysli. Ale fakt nechápu, co proti tobě mohli mít.“

„Děkuju ti za to, Sam. Ale cokoliv, co se vymyká průměrnosti je pro uzavřenou skupinu podezřelé.“

„Tím chceš říct, že ses stal terčem, protože tě vychovali Poppy s Janet místo tvých rodičů? Proč tě *poslali*, abys žil u nich, Edgei?“ Byla to ta nejodvážnější otázka, kterou mu kdy položila, a očekávala, že ji jako obvykle smete pod stůl, ale on se stále díval kamsi za obzor, jeho profil se jasně rýsoval proti modré obloze. Znala ho skoro stejně dobře jako své bratry, ale právě teď si nebyla jistá, jestli ho vůbec zná. Možná proto na něj lidé hleděli podezřívavě.

„Já si to nepamatuju. Nevybavuju si skoro nic z prvních šesti let svého života. No vlastně… pamatuju si sníh a šedivou oblohu a to je všechno. Ale možná bych měl být rád, že si to nepamatuju. Moji rodiče… trávil jsem čas s matkou, protože sestra byla uváděna do společnosti. Můj otec naštěstí neopouštěl Greybourne, protože ten by snad dokázal udělat i z pohřebního průvodu veselici. V ničem se Poppymu a Janet nepodobají. Matka se chová velmi chladně a povýšeně a můj otec… je přísně pobožný.“ Ohlédl se na ni. „Tak do toho, řekni něco o tom, že jablko nepadá daleko od stromu.“

Skoro ta slova zavrčel, a to se mu také nepodobalo.

„Nemůžu se vyjádřit, když o tom nic nevím. Nikdy jsem tě neviděla, že by ses nad někoho povyšoval. A co se týká chladu…“ Odmlčela se, a Edge se zachmuřil, téměř cítila, jak zvedá padací most své pevnosti a s překvapením zjistila, že bere její slova vážně. Nikdy předtím si toho nevšimla. „Ty se ze všech sil snažíš nastavět

kolem sebe ledy, ale ty tají, protože nejsi doopravdy chladný člověk. Kdybys totiž byl, Poppy s Janet by tě nikdy tolik nemilovali."

Co řekla, ji překvapilo a jeho uvedlo do rozpaků. Pod vysoko položenými lícními kostmi se i přes opálení rozlévala červeň. Opřel se rukama o kámen, jako by chtěl okamžitě vstát. Ráda by ho požádala, aby zůstal. Čekala, že se omluví a odejde, protože na rozpacích byli oba.

Ale on si jen vzdychl a opřel se znovu rukou o kámen.

„Kdybych nevěděl, jak jsi upřímná, Sam, podezříval bych tě, že se mi snažíš z nějakého důvodu mazat med kolem pusy. Snad jsi nerozbila něco starožitného, když jsem se nedíval?"

Úlevou se zasmála.

„Že by se překotily Memnonovy kolosy a udělala jsem to já?"

I on se zasmál a jí se ještě víc ulevilo.

„Doufám, že se brzy dostaneš do Londýna, Sam. A až tam budeš, vezmu tě do muzea. Je tam jedna socha, která mi tě připomíná, busta dívky dívající se na oblohu jako ty, když předstíráš, že jsi neslyšela matku, jak tě volá k večeři."

Zasmála se rozpaky. Přirovnal ji k soše a kromě toho existuje něco, co ho přiměje na ni vůbec pomyslet a ještě k tomu láskyplně. Edge jí většinou neříkal lichotky. Uhladila si pokrčenou sukni na bocích a najednou by byla ocenila, kdyby na sobě neměla zaprášenou kombinaci evropského a egyptského oděvu.

„A co jsi ještě podnikal v Londýně, tedy kromě toho, že jsi věnoval pozornost svým nehodným rodičům," zeptala se ho, aby ho podnítila k dalšímu hovoru. Usmál se a ji opět překvapil jeho zvláštní lehký tón. Tolik se změnil od poslední návštěvy Egypta přede dvěma roky. Nebo se změnila ona. Nejspíš asi oba dva.

„Musel jsem chodit na nespočetné plesy a večírky

kvůli Annině přijetí do společnosti. Smála by ses mi, kdybys viděla, jak jsem se kroutil."

„Ne, nesmála. Byl to až tak hrozné?"

„Někdy, ale jindy jsem se docela bavil…" Smetl vrstvičky písku mezi nimi a zamračil se přitom. „Ten společenský svět tě nakonec vtáhne do sebe. Všechno se pak zdá tak… snadné. Prožili jsme hroznou válku, přesto jsou všichni tak veselí, tak plní života. Alespoň trochu to napraví rovnováhu, smyje krev a špínu. Zdá se přirozené, že v Londýně je ten pravý život a ne… to všechno kolem. A že každý je takový, jak ho vidí ostatní." Váhal a vršil přitom smetený písek na malou hromádku. „Každý mě oslovoval Edwarde nebo lorde Edwarde."

„No vždyť se tak jmenuješ."

„Já vím, ale… už roky mi každý říká Edgei. Od chvíle, kdy jakási malá zlobivá holka přijela na první návštěvu do Kaary a prohlásila, že nevypadám jako Edward ani jako lord Edward Edgerton a překřtila mě na Edge."

Sam opět zrudla.

„Já si pořád myslím, že nevypadáš jako Edward. A lord Edward Edgerton zní jako postava z nějaké divadelní hry o mravnosti. Ovšem nikdy jsem nikoho nenutila, aby ti říkal Edgei, oni se toho chopili sami."

„Ano, ty máš totiž nadání přetáhnout lidi na svoji stranu. Já jsem nic nenamítal. Líbila se mi ta přezdívka, protože nebyla obyčejná. Edward je jméno mého otce."

„Aha."

„Ano. Edward a Raphael, to jsou dvě jména, která dostávají tradičně dva první synové v rodině Edgertonů."

„Jestli se ti nelíbí, když tě oslovují Edwarde, tak jim to řekni. Opakovala jsem ti pořád, abys mi neříkal Samantho."

Znovu se zamračil. „Jak říkáš, je to moje jméno. Zobrazuje, kdo jsem."

Sam si nebyla jistá, co jí tím chce sdělit. Tedy jestli vůbec něco. Poppy i Janet mu stále říkají Edgei a on proti tomu nikdy nic nenamítal. Duchem jinde zírala na malou pyramidu, kterou navršil mezi nimi a ke které dokonce přidal cosi jako srpek měsíce.

„Hluboko v poušti za svitu stříbrného světla měsíce…“ zadeklamoval a ona se usmála. Jedna z Edgeových nesporných předností byla, že uměl krásně předčítat nahlas. V Kataře bylo zábav poměrně málo a jejich malá skupinka si musela vystačit s tím, co bylo právě po ruce od karet přes šarády až ke knihám. Od dětství milovala okamžik, kdy někdo z nich podal Edgeovi knihu, aby předčítal nahlas. A nemohla za to jen hloubka a zabarvení jeho hlasu, ale i to, jak se během předčítání hýbal a napůl hrál. Kdyby zavřela oči, jistě by si vybavila každé slovo, které pronesl, mnohem živěji, než kdyby se jí o něm zdálo. A to byl jeden z důvodů, proč byla ochotna tolerovat všechny jeho přednášky o jejím nedostatku slušného chování i jeho schopnost ji absolutně ignorovat, když ho různě zlobila. Ten, kdo dokáže takhle živě přednášet pohádku, přece nemůže být úplně nudný patron.

„Ne,“ opravila ho. „Vyprávíš přece úplně jinou pohádku: hluboko v srdci Londýna za svitu stovek svíček v nádherných lustrech tančili spolu ti dva…“

Pískovou kupku mezi nimi smetl a opět si objal kolena.

„Konkrétně to myslím byly tři lustry, ale ohromné. Každý minimálně se stovkou svíček. Alespoň to tak vypadalo. Bál jsem se, že vosk z nich bude kapat na taneční parket a my po něm uklouzneme a při waltzu narazíme do zdi.“

Smála se, ale cosi se přimíchalo do jeho hlasu a připoutalo její pozornost.

„My?“

Otočil se k ní, a vtom zezdola zřetelně zaznělo troubení.

„Daoudova trumpeta. Pojď, jdeme, než nám mouchy snědí oběd.“

„Myslel jsem, že lezení na toho chudáka berana včera už bylo dost bláznivé, Sam. Měl jsem vědět, že to ještě překonáš. Nemůžeš alespoň vyčkat, až zbytek chrámu vyprostíme z písku, než si na něj začneš dělat nárok?“

„Proč se vůbec namáháš a zlobíš se tu se mnou? Dobře víš, že to není k ničemu a ani za mák se nic nezmění,“ řekla Sam a podívala se dolů na Edgea ze svého posedu na římse chrámu.

„No tak dobře. Ale jednoho dne spadneš a rozbiješ si tu svoji tvrdou kebuli.“

„Budu se snažit, abych pokud možno přistála na tobě. Ty jsi tak vycpán vší svou důležitostí a okázalostí, že přistanu na měkkém.“

Jeho úsměv se bíle blýskl ve stínu zdí.

„Jak ses tam dostala?“

Ukázala na ohromné sfingy po stranách chrámu. Stále byly zčásti zahrabány v písku, ale už byly dost přístupné na to, aby se po nich dalo vylézt na střechu chrámu.

„Vylezla jsem po prdeli té sochy,“ vysvětlila mu a Edge sebou viditelně škubl.

„Sam!“

„Měl jsi včera námitky, že používám slovo zadek.“

„Přiznávám porážku.“

„To říkáš pokaždé, a přesto se ti vytrvale něco nelíbí. Jdi pryč, ubývá světla a já chci dneska tohle dokončit.“

Odcházel a ona najednou vnímala to ticho kolem sebe daleko intenzivněji. Vlastně si přála, aby zůstal. Potom zaslechla jakési brblání a sypání písku. Usmála se sama pro sebe. Posadil se opět vedle ní. Všimla si malého škrábance po hraně jeho pravé ruky, když si ji opřel o střechu vedle ní. Musela se držet, aby se po jeho ruce nenatáhla.

„Škrábl ses na ruce," řekla a on zvedl ruku, aby se na zranění podíval.

„Aha?"

„Jen jsem si všimla. Budeš mě za to také plísnit."

„Dost těžko tě můžu obviňovat ze svojí nešikovnosti."

„No, nebylo by to poprvé. Pamatuješ si přede dvěma lety v Sakkáře?"

Přestal se mračit a překvapivě se usmál.

„Pane bože, ano. A *byla* to tvoje chyba. Co sis u všech rohatých myslela, když ses drápala na ty hromady sutě?"

„Myslela jsem si, že udělám velký objev. Nečekala jsem, že spadnu do hrobky a napadnou mě netopýři." Celá se zachvěla při té vzpomínce.

„Samozřejmě, že jsi to nečekala. Netopýři by se neměli uchylovat do temných, vlhkých prostor hrobek a také by se neměli plašit, když někdo do jejich království vpadne a ozáří ho jasným denním světlem."

„Přece jsem nemohla vědět, že pod tou hromadou suti je schovaná šachta se vchodem."

„No, kdybys tam nelezla, nepropadla by ses dolů a nezatáhla bys mě do toho."

„Omluvila jsem se, a to několikrát."

„Ano, to jsi udělala, však to taky bylo na místě."

„A tys pak se mnou po zbytek pobytu téměř nepromluvil."

„Jistě jsi to brala jako odměnu a ne jako trest. Byl jsem zticha, protože cokoliv bych řekl, by mohlo vést k pěstnímu zápasu s tvými bratry. Ty jsi představovala hrozbu, Sam."

„Minulý čas?"

„Očividně ses s věkem trochu zklidnila. Přestože stále inklinuješ k lezení po starodávných památkách, nic se od mého příjezdu nestalo. Zbývá jen pár dní, než odjedu do Anglie, tak bychom je snad mohli prožít bez dalších karambolů."

Říkal to lehkým tónem, přesto v něm zněl jakýsi divný podtón, až se zachvěla. Jako by byla znovu v té hrobce, choulila se v koutě a on ji chránil před šíleně létajícími netopýry a zároveň jí sděloval, co si o ní myslí. Věděla, že chce odjet, ale zatím jí to ještě úplně nedocházelo. Až teď porozuměla, že jeho odjezd je daný a nebylo jí to příjemné.

Nechtěla, aby odjel.

Někde v hloubi její duše se otevřela propast. Tváře se rozhořely, opatrně zavřela svůj skicář. Připadala si, jako by se houpala na skalní římse. Trochu se jí motala hlava a trochu se jí dělalo špatně. Co se to s ní, proboha, děje?

Zírala na kopce rýsující se na obzoru, rozmáchlé a příkré, vzápětí padající do hlubokých údolí. Ačkoliv barvy v jasném slunci povadly a splývaly v odstínech světle hnědé a žluté, přesto kontrastovaly s modrou oblohou. Tahle krajina je plná kontrastů a překvapení. Někdy ne úplně příjemných.

„Ale vždyť jsi byl v Anglii jen před několika měsíci."

„No a?"

„No myslela jsem si, že se připojíš ke svému strýci a pojedeš s ním na expedici do Abu Simbelu příští týden."

„Tento rok ne. Příští rok se sem asi vrátím s Dorou."

„S Dorou?" Propast se notně prohloubila.

„Se slečnou Theodorou Wadhamovou. Setkal jsem se s ní v Londýně a máme se v červnu brát. Požádal jsem Poppyho i Janet, aby o tom nemluvili, protože ona stále drží smutek za svého otce. Ale překvapuje mě, že ses to nedozvěděla i přes své značné dovednosti v odposlouchávání za dveřmi. Teď už na tom moc nezáleží, protože naše zasnoubení oznámíme, jakmile se vrátím do Londýna. Ona se těší, že se podívá do Egypta. Vyprávěl jsem jí o všem a jí to připadá úchvatné."

Tak Dora.

A v červnu.

Budou se brát.

Edgei?

Nevolnost ustupovala a místo ní přicházely ostré nápory hněvu a bolesti. Ani si neuvědomila, jak moc *má* Edgea *ráda*. Rozčiloval ji a kritizoval. A vždycky měl *pravdu*, čímž člověka ponoukal k tomu, aby ho nakopl. Nedává absolutně žádný smysl, aby se jí celé tělo vzpíralo a bolelo jenom proto, že chce ženit. Ne, smysl to nedává.

Ticho trvalo dost dlouho, proto vzal do ruky její skicář a listoval jím.

„Jsi opravdu dobrá. Líbí se mi, jak se ti daří zachytit horko v údolí. Nevím, jak to děláš, ale působí to věrně. Tenhle obrázek se mi obzvlášť líbí. Je to zachyceno ze zvláštního úhlu… neříkej mi, že jsi vyšplhala na sochu boha Hora, abys to mohla naskicovat?“ Zasmál se. „Ty jsi přeurčena k tomu, aby sis zlomila vaz, víš to? K tomuhle došlo, protože jsi vyrůstala jen vedle svých bratrů. Říkal jsem jim, že se jednoho dne dostaneš do velkých problémů.“

„A co ti na to odpověděli?“ zeptala se tupě.

„Abych se staral sám o sebe.“ Usmál se a propast v její duši se dál prohloubila a na dně se vytvořila hluboká bažina.

„Tak proč jsi to neudělal?“

„Štvu tě, Sam? To bych nerad. Nebo se zlobíš, protože jsem o tobě mluvil s tvými bratry? Nemusíš se bát, jsou loajální a dávají ti přednost před vším ostatním. Někdy jsem si dokonce myslel, že se starají víc o tebe než o rozkazy svých velitelů za války. Ale v určitém smyslu je potřeba, abys opravdu dospěla, víš. Nemůžeš se toulat, kde tě napadne, oblečená do zdejšího šatstva a s vlasy padajícími ti na záda. Nikdy jsem nepochopil… tedy chci tím říct, že tvoje matka je vždycky pečlivě a vkusně oblečená a –“ odmlčel se, protože na něj vrhala zlostný pohled. „Vlastně nic mi do toho není… možná až sem dorazí Dora, a pokud tu se svým strýcem

za rok budeš, můžete jet spolu do Káhiry. Ona má opravdu vytříbený vkus a bude ráda, že tu má přítelkyni. A tobě se bude líbit. Je velmi okouzlující."

Budu ji nenávidět. Asi by neměla se mnou lézt po nějakých sochách, protože pak bych byla ve velkém pokušení shodit ji dolů. A tebe taky nenávidím.

Postavila se, setřásla si písek z bavlněné sukně, najednou si až moc uvědomovala, jak je uprášená, špinavá a pomačkaná. Vlasy jí visí přes čelo kolem upocených tváří, na rukou má záděrky, na prstech skvrny od inkoustu.

Hlupačko! Ještě ráno jsi nevěděla, že máš Edgea ráda, Ať ji vezmou všichni čerti, jestli ho bude mít ráda večer. Vyšplhá na Howling Cliffs a zbaví se téhle stupidní, nesmyslné náklonnosti ke svému pitomému a nudnému kamarádovi z dětství. On si může o sobě myslet, že už je mužem, ale je pořád tím malým klukem a tu okouzlující Doru si víc než zaslouží. Ona si najde také někoho okouzlujícího a bude ho mít ráda. Pojede do Benátek a najde si toho nejhezčího a nejroztomilejšího muže, beznadějně se do něj zamiluje a on jí dá domov a rodinu a budou spolu žít, dokud neumřou a …

„Vracím se zpátky," oznámila a odcházela po střeše. Slyšela za sebou skřípání podrážek bot na písku a přála si, aby ji nechal samotnou.

„Počkej, pomůžu ti dolů. Je to tu docela příkré. Buď opatrná." Předešel ji, došel až k soše a mrštně seskočil dolů do písku.

„Nepotřebuju tvoji pomoc."

„Nesmysl. Pojď, podej mi ruku."

Kdyby nebyla tak rozzlobená, asi by poslechla a podala mu ji, ale nechtěla se ho dotýkat. Začala slézat dolů tak, jak byla vždycky zvyklá, potom skočila. Naneštěstí ji on právě v tom okamžiku chtěl vzít za ruku, a proto jí nohy uklouzly po písku a z jejího skoku se stal pád. Padla jak dlouhá, tak široká přímo na něj a srazila

ho do písku, svojí bradou mu narazila do žeber a o jeho bradu se bouchla do čela.

„Zatraceně!“

„*Yina'al abuk*!“ Mumlala si vlastní kletbu, když se pokoušel postavit, ale její bavlněné široké roucho bylo zamotané mezi jeho nohama a jí se podařilo se jen nadzvednout na lokti, při čemž jí padly do obličeje všechny vlasy. Odhodila je stranou a zlostně na něj zírala. Jeho naštvaný a překvapený výraz se proměnil do úsměvu.

„Říkal jsem ti, že jednoho dne spadneš. Ale muselo to být zrovna na mě?“

„Já bych nespadla, kdybys mi nestál v cestě. A proto je jedině správné, že jsem dopadla do měkkého. A teď pohni nohama, abych mohla…“

Zatáhla za sukni, trochu ji uvolnila. Kolenem mu odstrčila nohu stranou. Slyšela, jak se zhluboka nadechuje. Přestala, aby zjistila, co se děje.

„Bolí tě něco, Edgei? Ach ne, snad jsem tě nezranila? To jsem nechtěla. Kde tě bolí?“ Opřela se o ruku na jedné straně a zvedla se, jak nejšetrněji mohla, aby viděla, co ho bolí, ale on ji stále objímal pažemi a právě své objetí zesílil.

„Přestaň se hýbat,“ zavrčel úplně jiným hlasem, než na jaký byla u něj zvyklá, proto ztuhla obavami i nejistotou.

Tohle byla její chyba. Umíněná a dotčená ignorovala jeho džentlmenské gesto, a proto ho zřejmě vážně zranila. Možná mu dokonce přerazila páteř. Jednou viděla, jak se to stalo dělníkovi, který spadl z útesů. Zlomil si páteř a umřel v bezvědomí druhý den. Bála se i dýchat, jen se dívala na ten hezký obličej před sebou a všechny svoje myšlenky soustředila na modlitbu, aby mu nic nebylo.

Oči přimhouřil do dvou štěrbin modrých jako čistá voda za slunečného dne a rozevřel lehce rty. Jeho teplý a rychlý dech cítila na krku a toužila jen po tom, aby se k jeho hrudi mohla zase přitisknout. Její tělo žádný

šok neutrpělo, citlivě vnímalo jeho nohy obtočené kolem jejích, pevnou sílu jeho boků přitisknutých přesně k tomu jejímu místu mezi nohama, kde si nemyslela, že by mohla vznikat nějaká slast…

„Co máš pod tou *kamisou*?“ Jeho otázka zazněla tak naprosto nesouvisle, až měla dojem, že se přeslechla. Když si jeho slova srovnala a pochopila, na co se ptá, lekla se, že při pádu utrpěla jeho hlava. Vypadal divně… jeho vysoko položené lícní kosti hořely červení, chřípí měl roztažené.

„Cože?“

„Ty pod tou vrchní vrstvou nic nenosíš, že?“ Tentokrát cedil slova přes zaťaté zuby.

„Samozřejmě, že ne, je horko a já…“

„Absolutně dospělá,“ zamumlal. „Slez ze mě!“ poručil jí.

„Co se ti stalo?“

„Nic se mi nestalo. *Ihned* ze mě slez!“

To se snažím, ale musíš hnout nohou, abych…“ Hmátla mezi jeho nohy, aby vyprostila celou svoji sukni a zatáhla.

Tentokrát zasténal, chytil ji ještě pevněji, až se jí podlomila paže, o kterou se opírala. Podařilo se jí otočit hlavu právě včas, aby opět nebouchla bradou o jeho hruď. Ale bylo hůř. Její ústa se ocitla jen pár centimetrů od jeho šíje. Cítila jeho příjemnou pižmovou vůni, připomínala jí osvěžující oázu hýřící zelení se studenou vodou prýštící z pramene. Toužila ochutnat jeho pokožku tak mocně jako se žíznící žena touží napít a pak se ponořit do chladivé vody.

Její krásné snění bylo přerušeno, když se nadzvedl a shodil ji ze sebe. Ale přitom měl nohy stále zamotané do jejích sukní, a proto je měl pořád mezi jejíma nohama, pevné, teplé a svalnaté. Držela se jeho košile jako klíště, jako by snad měla spadnout do propasti. Teď se tyčil nad ní jako temný stín, díval se na ni přimhouřenýma očima.

„Já jsem vždycky věděl, že s tebou budou potíže.“ Slova se stěží drala skrze zaťaté zuby. „Jen jsem nevěděl jak moc…“

Další slova už se přes rty nedostal, protože se opřela o loket a částečně zvedla, aby mohla přitisknout svá ústa na ta jeho. Nepřemýšlela o tom, co dělá, zkrátka se to stalo.

A nebylo to takové, jak očekávala. Jeho ústa byla hladká a teplá jako vyleštěný mramor sochy prohřáté sluncem. Ale ne tvrdá jako kámen, naopak poddajná a pulzující životem. Nemohla se udržet, přejížděla svými rty po těch jeho, kousala ho jemně do dolního rtu, aby otevřel ústa, lákal ji jeho teplý dech, aby se dostala do teplých zákoutí.

Chutnal tak… dokonale.

Mohla by takhle pokračovat na věky, zatím by se hroutily staré dynastie a vznikaly nové. Její rty by stále hodnotily obrysy těch jeho a její dech se mísil s tím jeho. Vzdychla si. Aniž o tom nějak přemýšlela začal se její jazyk kamarádit s tím jeho a tím posílala do svého těla vlnky horka, které úplně změnily letargickou krásu toho okamžiku.

Celé líbání nemohlo trvat déle než pár vteřin, ale jí připadalo jako věčnost. Pak najednou on rázně zatahal za její sukni, vyprostil si z látky nohy, postavil se a už rychle odcházel pryč po cestičce.

Sam stála na verandě, jež propojovala ranní jídelnu v Bab el-Nur se zahradami. Lehký večerní vánek k ní nesl vůni zimolezu i svěží vůni prvních rozkvétajících pomerančových květů z úpatí nedalekých vršků. Mezi tím rozeznávala i vůni Nilu, kalného a tajemného. Dovedla si představit temný proud jeho vod pár desítek metrů daleku, i noční predátory plížící se rákosím.

Zachvěla se ale ne strachem z krokodýlů ani chladem větříku.

Neviděla Edgea celé poslední dva roky a před tím ho

neměla ani moc ráda. Představoval už od dětských let osinu v zadku, i přesto, že ji mnohokrát zachránil před velkým smutkem.

Nechápala, jak se všechno najednou změnilo. Jak se Edge proměnil z velkého, neustále prudícího kluka na mladého muže, jehož charisma přitahuje všechny k sobě? Tahle proměna nedávala smysl. Hvězdy se přece také nepřeskupují na obloze, jak se jim zamane.

Víc, než kdykoliv jindy si přála, aby tu byl Chase s Lucasem. Potřebovala je tu, aby jí řekli, že to přejde. Že je to jen momentální zamilování, jako když se Chase až po uši zamiloval do signory Bertolli, a to mu bylo šestnáct. Psal jí básně, vesloval v gondole kolem jejího paláce uprostřed noci, dokud její manžel neztratil trpělivost a nehodil po něm oknem jakousi sochu, která potopila gondolu a skoro vyprovokovala nepřátelský svár mezi Bertolliovými a Montilliosovými. Jeho hašení Chasea definitivně vyléčilo a o měsíc později už si vychutnával přízeň okouzlující a velmi frivolní vdovy.

A to je přesně to, co ona teď udělá. Za několik týdnů ji a její matku doprovodí strýc Huxley do Benátek, kde bude představena ve společnosti a jistě se setká s okouzlujícími benátskými muži, o nichž už slyšela tolik klepů. Možná se dokonce setká i s lordem Byronem a přiměje ho, aby se do ní beznadějně zamiloval, protože on, jak se zdá, poletuje od jedné benátské dámy k další, jako by si vychutnával cukrem potažené *castagnoles*. A tím Edgeovi dokáže, že rozhodně není hloupé malé dítě.

Její vzdor vzplanul a rychle pohasl. Tolik se těšila, že se vrátí na několik měsíců do Egypta. Oslaví tu, že už se z ní stala žena, protože tady v Egyptě se cítila nejlépe. Tady byla Sam a nikoliv lady Samantha Sinclairová.

A teď je všechno zničené.

A kvůli němu.

Musel na sobě cítit její nenávistný pohled, protože se otočil. Celý večer ignorovali jeden druhého, ale on od ní neodvrátil pohled, jak to udělal pokaždé, když se

jejich oči setkaly, tentokrát narovnal ramena a vyšel za ní ven.

Srdce jí poskočilo, smrsklo se do malého oblázku a pak se roztáhlo jako balón sladkým citem. Otočila se tak, aby se dívala na popínavou vistárii, kterou Poppy Carmichael pěstoval s nezměrnou péčí a láskou. Když keř kvetl, byl na něj jeden z nejkrásnějších pohledů, jaké si člověk vůbec dokáže představit. Ale ona už tu nebude, až vistárie pokvete. Už nikdy nechce znovu zavítat sem do Katary.

A to kvůli němu.

Díval se na ni přes mozaikou vykládaný stůl, prsty přitom putoval po barevných dílcích. Má velké, ale krásně tvarované ruce s jemnými kostmi. A ona teď už ví, jaké to je, mít je na svém těle. Při tom zvláštním pomyšlení se celá zachvěla.

„Chtěla jsem se omluvit," řekla a oči klopila stále k podlaze. „Nechtěla jsem to udělat… tam u té sochy… nebylo to správné."

„Ano." Krátce a ostře souhlasil, až sebou trhla. A než stihla něco říct, pokračoval stejně hrubě a uspěchaně. „Byla to taky moje chyba. Každý bere jako samozřejmost, že jsi dítě a můžeš si dělat, co tě napadne. I já jsem si to myslel… chci říct… Doře je devatenáct a nikdy by mě nenapadlo… měl jsem se zachovat lépe a nebýt s tebou o samotě. To byla moje chyba, ale nikdy jsem si nepředstavil…"

Oběhl stůl a vypadal úplně zničeně. Ona se styděla do hloubi duše, nenáviděla ho a nenáviděla sebe snad ještě víc. Nenapadala ji žádná slova, která by mohla vyslovit a kterými by mu buďto odporovala, nebo zachraňovala vlastní důstojnost. Za celý svůj život se ještě necítila takhle ponížená, přitom se on o to nijak nesnažil.

„Nechtěl jsem tě rozrušit," řekl skoro prosebným tónem, který byl v naprostém kontrastu s jeho obvyklým racionálním přístupem, že se částečně uvolnila, a dokonce k němu pocítila lehký soucit. „Já jenom chci,

abys pochopila, a to pro své vlastní bezpečí, že je na čase, abys dospěla."

Co tím chce říct? pomyslela si a velmi se držela, aby vzteky nekopala do nohy stolu. Stejně se neudržela.

„Já nechci dospět. Chápu, že nebudu mít na vybranou, ale ve skutečnosti po tom netoužím. Když je člověk dospělý, dějí se mu hrozné věci, třeba když jste ty, Lucas a Chase museli odejít do války. Anebo něco ještě horšího, jako když se můj otec zbláznil a dal se zabít. Matka po něm pořád truchlí a…

A ty se ženíš. A to bys neměl.

„Co je tak úžasného na tom, když člověk dospěje?" dožadovala se odpovědi, ale on byl potichu. Vypadal starší. Nebyl to ten vážný Edge s nosem zaraženým mezi stránkami knih nebo předměty z vykopávek. Byl to muž, jehož cítila na svém těle.

„Účelem světa dospělých není být úžasný. Tak to je. V životě jsou věci, které zkrátka uděláš, protože nemáš na výběr a musíš si z toho vzít to nejlepší. To je dospělost."

Přikryla si obličej rukama, aby vymazala okolní svět, aby vymazala jeho.

„Pak nic z toho nechci. Je mi líto, že jsem tě urazila, ale to ti ještě nedává právo, abys mi dělal přednášku."

„Tys mě ne… nechme to být. Ať už to chceš nebo ne, už se stalo. Tvoje rodina ani tvoje výchova asi nebyla úplně typická pro naši třídu, ale patříš mezi velmi bohaté Sinclairy a to znamená, že někteří se budou o tvoji přízeň ucházet a jiní se na tebe budou dívat s podezřením. Lidé budou očekávat od tebe to nejhorší, protože tě neznají tak jako my, a pokud se budeš chovat tak, jak ses chovala dneska…" Hlas mu klesl, jak mluvil, od mírně rozladěného k velmi podrážděnému. „Ať už si o tom myslíš cokoliv, byl bych nerad, abys přišla k nějaké úhoně."

Odvrátila se stranou. Alespoň už byla úplná tma, a tak neviděl, jak se pod jeho slovy hroutila.

Přistoupil o krok blíž a zastavil se.

„Já jsem tě opravdu nechtěl ranit, věř mi. Já chci jenom pochopit… ach, prokrista!“ Udělal další krok a zase se zastavil. Pak se natáhl a pohladil ji po čele a obočí.

„Máš tu modřinu. Je to moje vina?“ V jeho hlase zazněla taková vina, že se přinutila k úsměvu.

„Ne, myslím, že jsme se shodli, že to všechno byla moje vina. A nebolí to. Alespoň pokud se jí nedotýkáš, nebolí.“

Ruku okamžitě spustil podél boku. Byla by si přála, aby nic neřekla. Možná kdyby se umění mlčet naučila už dříve, mohla by mít… co vlastně? Ukradla by Edgea ženě, kterou miluje?

„Promiň, Sa- lady Samantho.“

Lady Samantha? Prošla kolem něj.

„Sbohem, lorde Edwarde.“

„Počkej.“ Chytil ji za paži. „Prosím, nezlob se na mě.“

„A proč na tom záleží, jestli se zlobím? Jste křišťálově průhledný, ostatně jako vždycky, lorde Edwarde. Jestli se ti trochu uleví, můžu ti sdělit, že šípy se přesně trefily. Vězí mi hluboko v zadku.“

Přidušeně se zasmál.

„K čertu s tebou, Sam.“

„To už je alespoň tvoje třetí kletba v mojí přítomnosti, lorde Edwarde Edgertone. Měl byste se ode mne držet dál, očividně mám na vás velmi špatný vliv.“

Chytil ji za druhou paži a chvíli tam tak stáli. Zvnitřku k nim doléhalo, jak Poppy hraje na piano a její matka zpívá. Velmi povědomě a strašně. Už nikdy nic nebude stejné.

„Ano,“ řekl Edge nakonec, „budu se od tebe držet dál, protože zítra za úsvitu odjíždím do Káhiry. Už se neuvidíme, přeju ti štěstí, Sam. Popřeješ mi totéž?“

„Samozřejmě.“

„Bože na nebesích, jak…“ přiškrceně ze sebe soukal